

Патријарх Порифрије: Без смирења сваки наш труд не доноси велике плодове

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 14. фебруара 2022. године, на празник Светог мученика Трифуна, свету архијерејску Литургију у храму посвећеном том Божјем угоднику на Топчидерском гробљу.

-Браћо и сестре, данас смо овде сабрани у храму који је посвећен Светом Трифуну, светитељу који је био из скромнога рода, из сиромашне породице, који се бавио једноставним послом – чувао је гуске. По свему, дакле, спољашњем био је сиромах. Али Свети Трифун, као и сваки светитељ, на шта смо и ми позвани, изнутра је имао богат, бујан, плодан духовни живот. Био је богат Богом и зато је Бог благодаћу својом кроз њега дејствовао где год је то било потребно. Господ је кроз Светог Трифуна, кроз његове молитве, чинио исцељења над многим болеснима, па и онима за које се не би очекивало, споља посматрано, да ће Бог дејствовати, над онима који нису прихватили реч Божју, подсетио је патријарх Порфирије.

-Ради љубави и подвига и тог унутарњег богатства Светога Трифуна благодат Божја је дејствовала, јер је он био тај који ту благодат спроводи. Пре свега благодат станује тамо где постоји смирење и то је оно што је почетак и крај сваког духовног подвига. То је сигурна гаранција када чезнемо за Богом да ћемо ићи путем истине и правде, путем спасења. Наиме, хвала Богу, сви ми водимо рачуна о ономе што Господ од нас тражи. Трудимо се да колико можемо живимо, да кажемо и за себе ту реч, у подвигу, да постимо и трудимо се да живимо у покајању, тј. да препознајемо и своје слабости и своје

грехе. Трудимо се да тражимо опроштај онда када смо се огрешили о некога. Трудимо се, наравно, и да праштамо не само онда када неко од нас тражи опроштај, него и пре тога. Трудимо се да се боримо против гнева у себи и свих других страсти. Опет, хвала Богу, Господ даје замахе и с времена на време успевамо у тој својој намери и опредељењу. Међутим, чим мало кренемо да испуњавамо заповест Божју, рецимо, да постимо, да постимо споља, чим држимо Велики пост, не једемо мрсну храну, вршимо неко молитвено правило у својој келији, дамо и милостињу некоме, ми почињемо да осећамо да смо добри, да смо на правом путу, да смо бољи од других. Шта више дајемо себи за право да држимо другима лекције, а не знамо шта се скрива у њиховом срцу, тј. ми онда већ у самом старту улазимо у оно што укида сваки духовни плод, а то је гордост, то је преузношење. Без смирења сваки наш труд не доноси велике плодове. Без смирења често сваки наш духовни подухват и труд може бити контрапродуктиван, нагласио је патријарх Порфирије и истакао:

-Јуче смо слушали причу о царинику и фарисеју. Не треба ту више никаквог објашњења: смирење, смирење и смирење. То је оно што нам је потребно. То је оно што гради заједницу. Смирење гради заједницу, јер у смирењу ми се клањамо достојанству другога, икони Божјој у другоме. Ми прихватамо другога. И ево, у данашњем Јеванђељу, Свети апостол и јеванђелист Лука наводи причу која је изречена из уста самога нашега Спаситеља који каже да може бити да ћете чинити велика дела, па и чуда, али не треба то да вам буде циљ, него да будете записани у Књизи живих, у наручју и загрљају Божјем. Нажалост, ми баш због тога често што нема те соли смирења у нашем духовном животу, ми често и оно што градимо губимо или ако смо и нешто изградили то је крхко и нестабилно. Све што имамо јесте у Богу. У Богу је почетак и крај и молитва и пост и сваки други подвиг. Врлина за којом чезнемо не треба да има за циљ да бисмо се приказали и показали пред другима, баш онако како је то учинио фарисеј из јучерашњег одломка из Јеванђеља, јер онда смо плату своју добили у тајности, у клијети срца свога, далеко од очију других. Наш подвиг треба да буде интензиван. Ако је то подвиг покајања онда је тај подвиг прожет истинским сузама, благодатним сузама, не сузама лажним, психолошким.

-Дакле, да нам Господ да смирење Светога Трифуна који је подвиг молитве, покајања и љубави вршио у смирењу, у тајности срца свога. Господ га прославља, али он се опет и када служећи Господу помаже другима враћа свом једноставном и простом животу пастира. Нека би нам Господ дао његово смирење и љубав да бисмо онда могли да живимо у неочекиваној и скривеној

радости срца свога која јесте плод сусрета нашега са Богом, али и у потврди те радости у сусрету са ближњим, где никад нећемо претендовати да доминирамо, да нас славе, да будемо учитељи, да коригујемо и критикујемо друге, него широм отвореног срца, у молитви и љубави, бићемо спремни да сместимо све и свја у душу своју, да од свих тражимо опроштај унапред, свима све праштајући, закључио је Његова Светост.

spc.rs